PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (penktoji kolegija) SPRENDIMAS
2007 m. gegužės 3 d.*

Byloje T-219/04

Ispanijos Karalystė, atstovaujama N. Díaz Abad,

ieškovė,

prieš

Europos Bendrijų Komisija, atstovaujamą T. van Rijn ir S. Pardo Quintillán,

atsakovę,

dėl prašymo panaikinti 2003 m. rugpjūčio 12 d. Komisijos reglamentą (EB) Nr. 1438/2003, nustatantį Tarybos reglamento (EB) Nr. 2371/2002 III skyriuje išdėstytos Bendrijos laivyno politikos įgyvendinimo taisykles (OL L 204, p. 21),

* Proceso kalba: ispanų.

EUROPOS BENDRIJŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS
(penktoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas M. Vilaras, teisėjai F. Dehousse ir D. Šváby,

posėdžio sekretorė B. Pastor, kanclerio pavaduotoja,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2006 m. lapkričio 21 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Teisinis pagrindas

1 2002 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 2371/2002 dėl žuvų išteklių apsaugos ir tausojančio naudojimo pagal Bendrąją žuvininkystės politiką (OL L 358, p. 59) III skyriaus 11–13 straipsniai ir 30–36 straipsniai numato:

„11 straipsnis

Žvejybos pajėgumo reguliavimas

1. Valstybės narės imasi priemonių savo laivynų žvejybos pajėgumui reguliuoti, kad būtų pasiekta stabili ir ilgalaikė pusiausvyra tarp žvejybos pajėgumo ir jų žvejybos galimybių.

2. Valstybės narės užtikrina, kad nebūtų viršyti 12 straipsnyje ir šio straipsnio 4 dalyje nurodyto žvejybos pajėgumo atskaitos lygiai, išreikšti GT ir kW.

<...>

4. Kai už žvejybos pajėgumo pašalinimą viešoji parama yra didesnė, nei to reikia pagal 12 straipsnio 1 dalyje nurodytus atskaitos lygius, atšaukto pajėgumo dydis turi būti automatiškai atimtas iš atskaitos lygių. Tokiu būdu gauti atskaitos lygiai tampa naujais atskaitos lygiais.

5. 5 metų ir senesnių žvejybos laivų pagrindinio denio modernizavimas, skirtas saugai laive, darbo sąlygoms, higienai ir produkcijos kokybei gerinti, gali padidinti laivo talpą su sąlyga, kad tai nepadidina laivo pajėgumo gaudyti žuvį. Šiame ir 12 straipsniuose nurodyti atskaitos lygiai turi būti atitinkamai suderinti. Į atitinkamą pajėgumą nebūtinai turi būti atsižvelgta valstybėms narėms nustatant įtraukimų ir pasitraukimų balansą pagal 13 straipsnio nuostatas.

Tokių priemonių išsamios taisyklės ir sąlygos gali būti priimtos 30 straipsnio 2 dalyje nustatyta tvarka.

12 straipsnis

Žvejybos laivynų atskaitos lygiai

1. Komisija, laikydamasi 30 straipsnio 2 dalyje nustatytos tvarkos, kiekvienai valstybei narei nustato atskaitos lygius, išreikštus su tos valstybės narės vėliava plaukiojančių Bendrijos žvejybos laivų bendro žvejybos pajėgumo GT ir kW rodikliais.

Atskaitos lygiai yra lygūs kiekvieno segmento tikslų sumai Tarybos sprendimu 97/413/EB nustatytose 1997–2002 m. Daugiametėje valdymo programoje laikotarpiui iki 2002 m. gruodžio 31 d.

2. Šio straipsnio įgyvendinimo taisyklės gali būti apibrėžtos 30 straipsnio 2 dalyje nustatyta tvarka.

13 straipsnis

Įtraukimo/pasitraukimo sistema ir bendras pajėgumo mažinimas

1. Valstybės narės tvarko žvejybos laivų įtraukimų ir pasitraukimų sistemą taip, kad nuo 2003 m. sausio 1 d.:

a) naujų laivyno pajėgumų, kuriems nebuvo suteikta viešoji parama, įtraukimas būtų kompensuotas prieš tai be viešosios paramos pašalinant bent tokio paties dydžio pajėgumus;

b) naujų laivyno pajėgumų, kuriems viešoji parama suteikta po 2003 m. sausio 1 d., įtraukimas būtų kompensuojamas prieš tai be viešosios paramos pašalinant:

i) bent tokio paties dydžio pajėgumus, jei įtraukiami nauji laivai, kurių tonažas lygus arba mažesnis nei 100 GT; arba

ii) bent 1,35 karto didesnius pajėgumus, jei įtraukiami nauji laivai, kurių tonažas didesnis nei 100 GT.

2. Nuo 2003 m. sausio 1 d. iki 2004 m. gruodžio 31 d. kiekviena valstybė narė, kuri nusprendžia prisiimti naujus įsipareigojimus dėl viešosios paramos laivynui atnaujinti po 2002 m. gruodžio 31 d., per visą laikotarpį turi sumažinti bendrą savo laivyno pajėgumą 3 %, palyginti su 12 straipsnyje nurodytais atskaitos lygiais.

3. Šio straipsnio taikymo tvarką nustatančios įgyvendinimo taisyklės gali būti priimtos 30 straipsnio 2 dalyje nustatyta tvarka.

<...>

30 straipsnis

Žuvininkystės ir akvakultūros komitetas

1. Komisijai padeda Žuvininkystės ir akvakultūros komitetas.

2. Kai daroma nuoroda į šią straipsnio dalį, taikomi Sprendimo 1999/468/EB 4 ir 7 straipsniai.

Sprendimo 1999/468/EB 4 straipsnio 3 dalyje nustatytas laikotarpis yra 20 darbo dienų.

<...>

4. Komitetas patvirtina savo darbo tvarkos taisykles.

<...>

36 straipsnis

Įsigaliojimas

Šis reglamentas įsigalioja 2003 m. sausio 1 d.“ (Pataisytas vertimas)

2 2003 m. rugpjūčio 12 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 1438/2003, nustatantis Tarybos reglamento (EB) Nr. 2371/2002 III skyriuje išdėstytos Bendrijos laivyno politikos įgyvendinimo taisykles (OL L 204, p. 21, toliau – ginčijamas reglamentas), numato:

„*6 straipsnis*

Laivyno žvejybos pajėgumas 2003 m. sausio 1 d.

7 straipsniui taikyti reikalingas 2003 m. sausio 1 d. žvejybos pajėgumas, išreikštas tonažu (GT_{03}) ir galia (kW_{03}), nustatomas, kaip numatyta II priede, atsižvelgiant į

laivų įtraukimus, dėl kurių atitinkamos valstybės narės administracinis sprendimas priimtas laikotarpiu nuo 2000 m. sausio 1 d. iki 2002 m. gruodžio 31 d. pagal tuo metu galiojančius teisės aktus, visų pirma pagal nacionalinę įtraukimo/pasitraukimo sistemą, apie kurią Komisijai pranešta pagal Sprendimo 97/413/EB 6 straipsnio 2 dalį, ir kurie atliekami ne vėliau kaip po trejų metų nuo administracinio sprendimo priėmimo dienos.

7 straipsnis

Įtraukimų ir pasitraukimų monitoringas

1. Kad būtų laikomasi Reglamento (EB) Nr. 2371/2002 13 straipsnio, kiekviena valstybė narė užtikrina, kad tonažu išreikštas žvejybos pajėgumas (GT_t) visuomet būtų lygus arba mažesnis už 2003 m. sausio 1 d. žvejybos pajėgumą (GT_{03}), pakoreguotą:

a) išskaičiuojant:

i) po 2002 m. gruodžio 31 d. dėl viešosios paramos iš laivyno pasitraukusių laivų bendrą tonažą (GT_a);

ii) 35 % bendro laivų, kurių tonažas didesnis nei 100 GT ir kurie po 2002 m. gruodžio 31 d. įtraukti į laivyną dėl viešosios paramos, tonažą (GT_{100});

b) ir pridedant:

i) visą tonažo padidėjimą, kuriam suteiktas leidimas pagal Reglamento (EB) Nr. 2371/2002 11 straipsnio 5 dalies nuostatas (GT_S);

ii) laivyno pakartotinio išmatavimo rezultatus (Δ (GT - GRT)).

Kiekviena valstybė narė užtikrina, kad būtų laikomasi šios formulės:

$$GT_t \leq GT_{03} - GT_a - 0{,}35\ GT_{100} + GT_S + \Delta\ (GT - GRT)$$

<...>

14 straipsnis

Šis reglamentas įsigalioja septintą dieną po jo paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje.*

Jis taikomas nuo 2003 m. sausio 1 d.“ (Pataisytas vertimas)

3 1997 m birželio 26 d. Tarybos sprendimo 97/413/EB dėl Bendrijos žuvininkystės sektoriaus restruktūrizavimo tikslų ir išsamių taisyklių laikotarpiu nuo 1997 m. sausio 1 d. iki 2001 m. gruodžio 31 d., siekiant pasiekti pusiausvyrą tausojančiu pagrindu tarp išteklių ir jų naudojimo (OL L 175, p. 27), kuris buvo priimtas

remiantis 1992 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 3760/92, nustatančio žuvininkystės ir akvakultūros sistemą Bendrijoje (OL L 389, p. 1), 11 straipsniu, 6 straipsnio 2 dalyje numatyta:

„Numatydama žvejybos pastangos sumažinimo priemones kiekviena valstybė narė savo programoje nustato kiekvieno laivyno segmento pajėgumo sumažinimą, kuris leistų pasiekti numatytus tikslus. Šis pajėgumo sumažinimas turi būti užtikrinamas kiekvienoje valstybėje narėje įgyvendinant nuolatinę sistemą, leidžiančią vykdyti laivyno atnaujinimo monitoringą. Kiekvieno atskiro segmento atžvilgiu ši sistema turi numatyti tokį įtraukimų ir pasitraukimų per atitinkamą laikotarpį santykį, kad to paties tipo laivų žvejybos pajėgumai išliktų nustatyto dydžio.“ (Neoficialus vertimas)

4 1958 m. balandžio 15 d. Tarybos reglamento Nr. 1, nustatančio kalbas, kurios turi būti vartojamos Europos ekonominėje bendrijoje (OL 17 1958, p. 385), 3 straipsnyje nustatyta:

„Bendrijos institucijos valstybei narei ar jos jurisdikcijoje esančiam asmeniui siunčiamus dokumentus rengia tos valstybės kalba.“

5 To paties reglamento 6 straipsnyje numatyta:

„Bendrijos institucijos gali savo darbo tvarkos taisyklėse nustatyti, kokią kalbą vartoti konkrečiais atvejais.“

6 1999 m. birželio 28 d. Tarybos sprendimo 1999/468/EB, nustatančio Komisijos naudojimosi jai suteiktais įgyvendinimo įgaliojimais tvarką (OL L 184, p. 23), 4 ir 7 straipsniai suformuluoti taip:

„4 straipsnis

Valdymo procedūra

1. Komisijai padeda iš valstybių narių atstovų sudarytas valdymo komitetas, kuriam pirmininkauja Komisijos atstovas.

2. Komisijos atstovas pateikia komitetui priemonių, kurių turi būti imtasi, projektą. Komitetas savo nuomonę dėl projekto pareiškia per tokį laiką, kurį gali nustatyti pirmininkas atsižvelgdamas į klausimo skubumą. Nuomonė patvirtinama Sutarties 205 straipsnio 2 dalyje nustatyta balsų dauguma tuo atveju, kai sprendimus priimti Taryba turi Komisijos pasiūlymu. Valstybių narių atstovų balsai skaičiuojami taip, kaip nustatyta tame straipsnyje. Pirmininkas nebalsuoja.

3. Komisija, nepažeisdama 8 straipsnio, patvirtina priemones, kurios taikomos nedelsiant. Tačiau kai numatytos priemonės neatitinka komiteto nuomonės, Komisija nedelsdama apie jas praneša Tarybai. Tuo atveju Komisija gali atidėti patvirtintų priemonių taikymą laikotarpiui, nustatytam kiekvienoje pagrindinėje priemonėje, kuris vis dėlto negali būti ilgesnis nei trys mėnesiai nuo tokio pranešimo dienos.

4. Taryba kvalifikuotąja balsų dauguma per šio straipsnio 3 dalyje numatytą laikotarpį gali priimti kitokį sprendimą.

<...>

7 straipsnis

1. Kiekvienas komitetas, remdamasis standartinėmis darbo tvarkos taisyklėmis, kurios skelbiamos *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje*, savo pirmininko pasiūlymu priima darbo tvarkos taisykles.

Tiek, kiek reikia, esami komitetai savo darbo tvarkos taisykles suderina su standartinėmis darbo tvarkos taisyklėmis.

<...>" (Pataisytas vertimas)

7 Galiausiai nagrinėjamų įvykių metu galiojusios Žuvininkystės ir akvakultūros komiteto darbo tvarkos taisyklių redakcijos 3, 4 ir 9 straipsniuose nurodyta:

„*3 straipsnis*

Kvietimą, darbotvarkę bei priemonių, dėl kurių komiteto prašoma pateikti nuomonę, projektus ir visus kitus darbinius dokumentus valstybių narių atstovams komitete persiunčia pirmininkas 9 straipsnio (antrojoje) pastraipoje numatyta tvarka.

Šiuos dokumentus valstybių narių nuolatinės atstovybės turi gauti vėliausiai likus aštuonioms dienoms iki posėdžio datos <...>

4 straipsnis

Tuo atveju, kai paprašius pateikti nuomonę projektas pakeičiamas iš esmės arba kai projektas, kurio svarstymas įtrauktas į darbotvarkę, buvo pateiktas posėdžio metu, arba kai į darbotvarkę įrašomas naujas klausimas, valstybės narės atstovo prašymu pirmininkas atideda balsavimą iki posėdžio pabaigos; kilus ypatingiems sunkumams, jis nusprendžia pratęsti posėdį kitą dieną.

<...>

9 straipsnis

<...>

Valstybių narių atstovams komitete skirta korespondencija siunčiama nuolatinėms atstovybėms; jos kopija siunčiama valstybės nurodytam tarnautojui tiesiogiai.“ (Neoficialus vertimas)

Faktinės bylos aplinkybės

8 2003 m. birželio 13 d. faksograma Komisija persiuntė valstybėms narėms reglamento, nustatančio Reglamento Nr. 2371/2002 III skyriuje išdėstytos Bendrijos laivyno politikos įgyvendinimo taisykles, projektą jų oficialiosiomis kalbomis. Šis

projektas pirmą kartą apsvarstytas 2003 m. birželio 25 d. Žuvininkystės ir akvakultūros komiteto (toliau – komitetas) posėdyje.

9 2003 m. liepos 1 d. Komisija pakvietė valstybių narių atstovus į komiteto 2003 m. liepos 15–16 d. posėdį. Šis kvietimas buvo parašytas prancūzų, anglų ir vokiečių kalbomis. Remiantis šiuo kvietimu, minėto reglamento projektas turėjo būti svarstomas ir pateiktas balsavimui 2003 m. liepos 16 d. posėdyje.

10 2003 m. liepos 7 d. nuolatinis Ispanijos Karalystės atstovas Europos Sąjungoje išsiuntė laišką Komisijos Žuvininkystės generalinio direktorato (toliau — GD) generaliniam direktoriui, kuriame nurodė, kad Ispanijos Karalystė mano nesanti oficialiai pakviesta į šį posėdį, nes jai nebuvo atsiųstas kvietimas ispanų kalba. Tame pačiame laiške nuolatinis atstovas paprašė patvirtinti, kad šiame posėdyje bus užtikrintas vertimas žodžiu į ispanų kalbą ir iš jos.

11 Komisijos pateiktas reglamento projektas buvo apsvarstytas 2003 m. liepos 16 d. komiteto posėdyje, kuriame Ispanijos delegacija dalyvavo. Per posėdį Komisija pateikė kelis savo projekto pakeitimus ir komiteto nariams išdalijo tik anglų kalba surašytą dokumentą su pasiūlytais pakeitimais.

12 Po šio posėdžio, 2003 m. liepos 17 d., Ispanijos Karalystės nuolatinis atstovas išsiuntė Žuvininkystės GD generaliniam direktoriui laišką. Šiame laiške jis pirmiausia priminė savo protestus dėl kalbos, kuria surašytas Ispanijos Karalystei išsiųstas kvietimas (žr. 10 punktą). Toliau apgailestavo, kad esminį pradinio projekto, kuris buvo atsiųstas ispanų kalba, pakeitimą Komisija pateikė tik anglų kalba, bei skundėsi,

jog Komisija, nepaisydama Ispanijos delegacijos protestų, privertė komitetą balsuoti, kad gautų jo nuomonę dėl nagrinėjamo projekto. Nuolatinis atstovas, nurodęs ir tai, jog Ispanijos delegacija pareikalavo įrašyti jos protestus į komiteto posėdžio protokolą, generalinio direktoriaus prašė malonėti atsiųsti jam šio protokolo kopiją, kad galėtų įsitikinti, ar šie protestai buvo tinkamai įrašyti.

13 2003 m. rugpjūčio 12 d. Komisija priėmė ginčijamą reglamentą. Šio reglamento tryliktoje konstatuojamojoje dalyje nurodoma, kad Žuvininkystės ir akvakultūros komitetas nepateikė nuomonės dėl numatytų priemonių per jo pirmininko nustatytą laikotarpį.

Procesas ir šalių prašymai

14 Pareiškimu, kurį Teisingumo Teismo kanceliarija gavo 2003 m. lapkričio 4 d., Ispanijos Karalystė pareiškė šį ieškinį, kuris Teismo kanceliarijoje buvo užregistruotas numeriu C-464/03.

15 2004 m. birželio 8 d. Nutartimi Teisingumo Teismas perdavė bylą Pirmosios instancijos teismui, taikydamas 2004 m. balandžio 26 d. Sprendimą, iš dalies keičiantį Protokolo dėl Teisingumo Teismo statuto 51 ir 54 straipsnius (OL L 132, p. 5).

16 Susipažinęs su teisėjo pranešėjo pranešimu, Pirmosios instancijos teismas (penktoji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį ir, taikydamas proceso organizavimo priemones pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 64 dalį, paprašė Komisijos pateikti tam tikrus dokumentus. Komisija šį prašymą įvykdė nustatytu laiku.

17 Ispanijos Karalystė prašo Pirmosios instancijos teismo:

— panaikinti ginčijamą reglamentą,

— priteisti iš atsakovės bylinėjimosi išlaidas.

18 Komisija Pirmosios instancijos teismo prašo:

— pripažinti ketvirtąjį ieškinio pagrindą akivaizdžiai nepriimtinu arba, nepatenkinus šio reikalavimo, atmesti jį kaip nepagrįstą,

— atmesti likusią ieškinio dalį kaip nepagrįstą,

— priteisti iš Ispanijos Karalystės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

19 Pagrįsdama savo ieškinį Ispanijos Karalystė nurodo penkis pagrindus, susijusius su: esminių Reglamente Nr. 1 įtvirtintų ginčijamo reglamento priėmimo procedūros reikalavimų dėl kalbų, kurios turi būti vartojamos Bendrijoje, pažeidimu, teisės normų hierarchijos principo pažeidimu tiek, kiek ginčijamo reglamento 7 straipsnio

1 dalis pažeidžia Reglamento Nr. 2371/2002 13 straipsnio nuostatas, to paties principo pažeidimu tiek, kiek minėtas straipsnis pažeidžia Reglamento Nr. 2371/2002 11 straipsnio 5 dalį, teisėtų lūkesčių apsaugos principo pažeidimu ir tariamai neobjektyviu ginčijamo reglamento pobūdžiu.

Dėl pirmojo ieškinio pagrindo, susijusio su esminių ginčijamo reglamento priėmimo procedūros reikalavimų pažeidimu

Šalių argumentai

20 Ispanijos Karalystė nurodo, kad pagal Reglamento Nr. 1 3 straipsnį ir teismo praktiką (1998 m. vasario 10 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Vokietija prieš Komisiją*, C-263/95, Rink. p. I-441, 32 punktas) valstybei narei siunčiami pranešimai per nustatytą laikotarpį turi būti parengti šios valstybės oficialiąja kalba kiekvienam valdymo komitetui.

21 Todėl ginčijamas reglamentas yra neteisėtas, nes, pirma, Ispanijos Karalystei nebuvo atsiųstas kvietimas į komiteto 2003 m. liepos 16 d. posėdį ispanų kalba ir, antra, šiame susirinkime pasiūlytas svarbus pakeitimas buvo surašytas tik anglų kalba.

22 Be to, priešingai nei teigia Komisija, į naująją projekto redakciją įtraukti pakeitimai, pateikti 2003 m. liepos 16 d. posėdyje, buvo ne smulkūs, bet esminiai. Kadangi reglamente yra daug techninių nuostatų su matematinėmis formulėmis, atsiliepime į ieškinį Komisijos pateiktiems paaiškinimams negalima pritarti. Pateiktas formulių

aiškinimas ir išaiškinimas turi poveikį visai normai, kurią galėjo suprasti tik pats akto rengėjas, bet ne delegacijos, kurios techninio pobūdžio posėdyje neturėjo galimybės išnagrinėti šio dokumento ramiai ir dėmesingai, kaip to reikalauja šie teisės aktai.

23 Dėl Komisijos argumento, susijusio su delsimu, kurį sukelia komitetams pateikiamų dokumentų vertimas į visas oficialiąsias kalbas, Ispanijos Karalystė pabrėžia, kad tariamas veiksmingumas neturėtų būti viršesnis už teisines garantijas valstybėms narėms.

24 Galiausiai teismo posėdyje Ispanijos Karalystė papildomai nurodė, kad nepateikus nagrinėjamų pakeitimų ispanų kalba, balsavimas dėl šio reglamento projekto turėjo būti atidėtas į vėlesnį komiteto posėdį, kaip to prašė Ispanijos Karalystė 2003 m. liepos 16 d. posėdyje.

25 Komisija atsikerta, kad šiuo atveju esminiai ginčijamo reglamento priėmimo procedūros reikalavimai, dėl kurių pažeidimo jis gali būti panaikintas, nebuvo pažeisti. Šiuo atžvilgiu ji nurodo teismo praktiką, pagal kurią dėl procedūros pažeidimo visas teisėkūros aktas ar jo dalis panaikinami tik tada, jei nustatoma, kad nesant šio pažeidimo to akto turinys būtų buvęs kitoks (1986 m. balandžio 23 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Bernardi prieš Parlamentą*, 150/84, Rink. p. 1375).

26 Pirma, dėl kvietimo į komiteto 2003 m. liepos 15–16 d. posėdį Komisija primena, kad komitetas, kaip ir visi kiti įgyvendinimo priemonių priėmimo procedūrose dalyvaujantys komitetai, veikia neperžengdami Komisijai suteiktų įgaliojimų ribų. Kadangi ši institucija turi tris darbo kalbas, t. y. prancūzų, anglų ir vokiečių, Komisija mano, jog kvietimų į komiteto posėdžius surašymas trimis kalbomis yra teisėtas.

Reglamento Nr. 1 3 straipsnyje nurodomi „dokumentai“, kuriuos Bendrijos institucijos siunčia „valstybei narei“, ir jis netaikomas Komisijos santykiams su tokiais komitetais, koks nagrinėjamas šioje byloje. Pagal to paties reglamento 6 straipsnį Komisija savo darbo tvarkos taisyklėse, kurias ji pati priima, gali nustatyti, kad kvietimai į komiteto posėdžius siunčiami trimis minėtomis darbo kalbomis.

27 Komisija nurodo, kad, apskritai kalbant, valstybės narės nesusidūrė su problemomis dėl joms siunčiamų kvietimų į komitetų posėdžius trimis darbo kalbomis praktikos. Konkrečiau tariant, Ispanijos delegacija gavo atitinkamus kvietimus į 2003 m. gegužės ir birželio mėn. komiteto posėdžius trimis kalbomis ir nereiškė protestų. Be to, po ginčijamo kvietimo ji dalyvavo 2003 m. liepos 16 d. posėdyje, taip pat svarstymuose ir balsavime dėl nagrinėjamo reglamento projekto, tad atsižvelgiant į tai, kad vertimas žodžiu į ispanų kalbą ir iš jos buvo užtikrintas, veiksmingai išreiškė savo nuomonę dėl šio projekto.

28 Šiuo atžvilgiu Komisija tvirtina, kad, siekiant veiksmingai organizuoti įvairių Komisijai padedančių komitetų posėdžius, yra svarbu, jog kvietimai nebūtų nuolat verčiami į visas oficialiąsias kalbas.

29 Antra, dėl 2003 m. liepos 16 d. posėdyje išdalyto dokumento Komisija pateikia tokias pastabas. Pirmiausia ji atkreipia dėmesį, kad 2003 m. liepos 16 d. balsavimui pateiktas reglamento projektas Ispanijos Karalystei buvo persiųstas ispanų kalba 2003 m. birželio 13 d. faksu, ir šios aplinkybės Ispanijos Karalystė neginčijo. Anglų kalba surašytame šios siuntos įvadiniame laiške valstybėms narėms buvo nurodyta, kad nagrinėjamas reglamento projektas siunčiamas jų kalba. Todėl šioje byloje nagrinėjamos aplinkybės, Komisijos nuomone, nepanašios į nagrinėtąsias byloje,

kurioje priimtas 20 punkte minėtas sprendimas *Vokietija prieš Komisiją*. Toje byloje teisėkūros akto projekto, dėl kurio turėjo būti balsuojama, redakcija vokiečių kalba Vokietijos delegacijai nebuvo išsiųsta laiku.

30 Be to, Komisija ginčija teiginį, kad 2003 m. liepos 16 d. posėdyje pateiktas dokumentas pakeitė nagrinėjamą reglamento projektą iš esmės. Komisijos teigimu, šiuo dokumentu padaryti tik du minėto projekto turinio pakeitimai, t. y. pakeistos 6 straipsnyje numatytos datos ir įtrauktos išnašos projekto I priede. Šie pakeitimai, visiškai neturėję poveikio projekto 7 straipsniui, padaryti tam, kad būtų atsižvelgta į valstybių narių pateiktus prašymus, ir visiškai nekėlė supratimo problemos. Likusieji pakeitimai buvo susiję tik su teksto forma ir jo pateikimu, o jų paskirtis – pagerinti, padaryti aiškesnę ir supaprastinti tam tikrų nuostatų formuluotę, be kita ko, jie buvo lengvai suprantami.

31 Lengviau suprasti pakeitimus buvo galima dėl to, kad posėdžio metu Komisijos atstovas juos skaitė ir detaliai komentavo. Ispanijos delegacija galėjo klausytis skaitymo ir pateikiamų aiškinimų ispanų kalba, nes, kaip ir prašyta, buvo užtikrintas vertimas žodžiu į ispanų kalbą ir iš jos.

32 Be to, Komisija pastebėjo, kad nuolatinis dokumentų, kuriais padaromi tik smulkūs iš anksto delegacijoms išsiųsto teksto pakeitimai, vertimas į visas oficialias kalbas sukeltų nepriimtinus komiteto darbo delsimus. Komisijos nuomone, Reglamento Nr. 1 nuostatų negalima aiškinti taip, kad sukuriant nepateisinamas kliūtis komitetams būtų trukdoma tinkamai vykdyti savo funkcijas.

33 Galiausiai dėl Ispanijos Karalystės teismo posėdyje nurodyto pagrindo (žr. 24 punktą) Komisija tvirtina, kad jis turi būti atmestas kaip pateiktas pavėluotai, t. y. kaip nepriimtinas.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

34 Šis ieškinio pagrindas sudarytas iš dviejų dalių, susijusių su dviem skirtingais tariamais Reglamento Nr. 1 pažeidimais. Viena vertus, kvietimas į 2003 m. liepos 15–16 d. posėdį buvo surašytas tik anglų, prancūzų ir vokiečių kalbomis, bet ne ispanų, ir, kita vertus, 2003 m. liepos 16 d. posėdyje Komisija išplatino pakeistą reglamento pradinio projekto redakciją, surašytą tik anglų kalba, bei atsisakė atidėti balsavimą dėl projekto į vėlesnį komiteto posėdį.

35 Reikia pažymėti, kad iš nusistovėjusios teismo praktikos matyti, jog priimant aktą įvykęs Reglamento Nr. 1 pažeidimas yra procedūros pažeidimas, dėl kurio galiausiai priimtas aktas vis dėlto gali būti panaikintas tik tuo atveju, jei, nesant šio pažeidimo, procedūros rezultatas galėjo būti kitoks (žr. 2005 m. spalio 25 d. Sprendimo *Vokietija ir Danija prieš Komisiją*, C-465/02 ir C-466/02, Rink. p. I-9115, toliau – sprendimas *Feta II*, 37 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

36 Dėl pirmosios šio ieškinio pagrindo dalies reikia konstatuoti, kad Komisijai išsiuntus kvietimą Ispanijos Karalystei, šios atstovai dalyvavo 2003 m. liepos 15–16 d. posėdyje. Tokiomis aplinkybėmis negalima teigti, kad, nesant nurodomo pažeidimo, ginčijamo reglamento priėmimo procedūros rezultatas šiuo atžvilgiu galėjo būti kitoks. Ispanijos Karalystei išsiųsto kvietimo į šį posėdį ispanų kalba rezultatas taip pat būtų buvęs jos atstovų dalyvavimas nagrinėjamame posėdyje, o tai jie padarė

gavę ginčijamą kvietimą. Iš to išplaukia, kad reikia atmesti ieškinio pirmojo pagrindo pirmą dalį kaip neturinčią reikšmės, nesant reikalo nagrinėti klausimo, kokia kalba turėjo būti surašytas Ispanijos Karalystei išsiųstas kvietimas.

37 Dėl šio ieškinio pagrindo antrosios dalies reikia priminti, kad nagrinėjamo reglamento projektas buvo apsvarstytas ir pateiktas balsavimui komiteto 2003 m. liepos 16 d. posėdyje (žr. 9 ir 12 punktus). Kaip matyti iš šio posėdžio protokolo, kurį Komisija pateikė Pirmosios instancijos teismui paprašius, posėdžio pradžioje Komisija žodžiu pasiūlė tam tikrus pradinio reglamento projekto pakeitimus ir komiteto nariams išdalijo anglų kalba surašytą dokumentą su šiais pakeitimais, kad būtų galima „geriau suprasti šiuos pakeitimus“. Dauguma šių pakeitimų buvo visiškai formalūs arba rašybos klaidų ištaisymas, išskyrus du esminius pakeitimus, kurių vienas buvo susijęs su projekto 6 straipsnyje numatyto atskaitos laikotarpio padidinimu nuo vienerių iki trejų metų, o kitas – išnašos įterpimas į projekto I priedą „Atskaitos lygiai pagal valstybes nares“. Ispanijos Karalystė išreiškė „abejones dėl Komisijos pasiūlytos procedūros“ ir paprašė, kad pasiūlyti pakeitimai būtų pateikti „ir ispanų kalba, primygtinai prašydama Komisijos atidėti balsavimą“. Šį jos pareiškimą palaikė Belgijos Karalystė, Graikijos Respublika, Italijos Respublika ir Portugalijos Respublika.

38 Iš šio protokolo taip pat matyti, kad Komisijos atstovas atidžiai perskaitė ir detaliai paaiškino visus Komisijos pasiūlytus pakeitimus. Po šio skaitymo Ispanijos Karalystė, palaikoma kitų keturių minėtų valstybių narių, pakartojo savo protestus. Atskiroms valstybėms narėms pateikus savo nuomonę dėl pakeisto reglamento projekto, jis buvo pateiktas balsavimui, tačiau nesurinko komiteto nuomonei priimti reikalingos kvalifikuotos daugumos. Taigi posėdis baigėsi protokole užfiksavus, kad balsavimo rezultatas prilygo komiteto „nuomonės nepareiškimui.“

39 Atsižvelgiant į šias aplinkybes, reikia nustatyti, ar 2003 m. liepos 16 d. komiteto posėdyje, kaip tvirtina Ispanijos Karalystė, Komisijos pasiūlytų reglamento projekto pakeitimų nepateikimas ispanų kalba bei komitetui vadovaujančio Komisijos atstovo atsisakymas atidėti balsavimą dėl projekto į vėlesnį komiteto posėdį yra procedūros pažeidimai, dėl kurių ginčijamas reglamentas gali būti panaikintas.

40 Dėl pirmojo kaltinimo reikia pažymėti, kad Komiteto darbo tvarkos taisyklių 3 straipsnis ir 9 straipsnio antroji pastraipa (žr. šio sprendimo 7 punktą) yra pakankamas patvirtinimas apie ketinimą valstybėms narėms suteikti pakankamai laiko išsinagrinėti su komiteto dienotvarkės punktu susijusius dokumentus, kurie gali būti ypač sudėtingi, reikalauti daugelio kontaktų užmezgimo ir diskusijų tarp įvairių institucijų, skirtingų sričių ekspertų ar net profesinių organizacijų konsultacijų. Negalima preziumuoti, kad visi asmenys, su kuriais reikia konsultuotis, moka užsienio kalbą taip gerai, kad suprastų sudėtingą tekstą. Todėl minėtas nuostatas reikia aiškinti taip, jog nagrinėjami dokumentai kiekvienai valstybei narei turi būti siunčiami jos oficialiąja kalba, kaip tai numatyta Reglamento Nr. 1 3 straipsnyje (šiuo klausimu žr. 20 punkte minėto 1998 m. vasario 10 d. Sprendimo *Vokietija prieš Komisiją* 27 ir 31 punktus bei šioje byloje pateiktos generalinio advokato D. Ruiz-Jarabo Colomer išvados, Rink. p. I-443, 16 punktą). Nagrinėjamu atveju taip iš tikrųjų ir buvo, nes pradinis reglamento projektas nustatytu laiku buvo išsiųstas valstybėms narėms jų oficialiosiomis kalbomis ir pirmą kartą apsvarstytas 2003 m. birželio 25 d. komiteto posėdyje.

41 Kita vertus, tokios pareigos nėra komiteto posėdyje pateiktų pasiūlymų pakeisti dokumentą, kuris prieš tai buvo tinkamai perduotas komiteto nariams, atžvilgiu. Nė viena šio komiteto darbo tvarkos taisyklių nuostata nenumato pareigos pateikti tokius pasiūlymus raštu visomis oficialiosiomis kalbomis. Todėl vykstant komiteto posėdžiui Komisija gali pateikti tokius pasiūlymus tik žodžiu. Nepažeidžiant galimybės posėdžio pabaigoje pasiūlyti balsuoti arba, esant ypatingų sunkumų, pratęsti posėdį kitą dieną, kaip numatyta komiteto darbo tvarkos taisyklių 4 straipsnyje, galimybė komiteto posėdyje pasiūlyti pakeitimus žodžiu egzistuoja net jei į posėdžio dienotvarkę įrašyto projekto pakeitimai yra esminiai. Ispanijos

Karalystės teiginys, kad Komisija privalo savo pasiūlymus dėl pakeitimų pateikti raštu ir visomis oficialiosiomis kalbomis, yra sunkiai suderinamas su minėta darbo tvarkos taisyklių nuostata, nes pripažinus šį teiginį pagrįstu, padaryti esminius projekto pakeitimus posėdžio metu būtų praktiškai neįmanoma.

42 Šiuo atveju Pirmosios instancijos teismas konstatuoja, kad posėdžio pradžioje, kaip matyti iš 2003 m. liepos 16 d. komiteto posėdžio protokolo, Komisijos pateiktas pasiūlymas pakeisti pradinį reglamento projektą buvo pateiktas žodžiu. Todėl tame pačiame posėdyje Komisijos išdalytas dokumentas turi būti laikomas iliustracija arba paprasčiausia vaizdine priemone tam, kad būtų galima „lengviau suprasti" Komisijos žodžiu pasiūlytus pakeitimus. Kadangi Komisija teisėtai galėjo pasirinkti pasiūlymus pateikti tik žodžiu ir neišdalyti jokio dokumento, negalima pagrįstai remtis aplinkybe, kad išdalytas dokumentas buvo surašytas tik anglų kalba.

43 Tokiomis aplinkybėmis Pirmosios instancijos teismas mano, kad Komisija nepažeidė nei taikytinų nuostatų, kai nagrinėjamame posėdyje žodžiu pateikė savo pasiūlymą pakeisti pradinį projektą, nei valstybių narių „teisinių garantijų", kaip nurodo Ispanijos Karalystė. Šią išvadą patvirtina ir tai, kad Ispanijos Karalystės atstovų prašymu šiame posėdyje jiems buvo užtikrintas vertimas žodžiu į ispanų kalbą ir iš jos, taigi jie galėjo sekti diskusijas ir Komisijos dėl pasiūlymo pateiktus paaiškinimus savo kalba.

44 Dėl teismo posėdyje Ispanijos Karalystės Komisijai pateikto antrojo kaltinimo, kad ši atsisakė atidėti balsavimą dėl projekto į vėlesnį komiteto posėdį, reikia visų pirma išnagrinėti jo priimtinumą, kurį Komisija ginčija.

45 Pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 48 straipsnio 2 dalies pirmąją pastraipą proceso metu negalima pateikti naujų teisinių pagrindų, išskyrus tuos atvejus, kai jie pagrindžiami teisinėmis arba faktinėmis aplinkybėmis, kurios tapo žinomos vykstant procesui.

46 Tačiau pagrindas, kurį sudaro anksčiau ieškinyje pateikto pagrindo, su kuriuo jis glaudžiai susijęs, tiesioginis arba netiesioginis papildymas, turi būti pripažintas priimtinu (2000 m. rugsėjo 19 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Dürbeck prieš Komisiją*, T-252/97, Rink. p. II-3031, 39 punktas ir 2003 m. rugsėjo 30 d. Sprendimo *Cableuropa ir kt. prieš Komisiją*, T-346/02 ir T-347/02, Rink. p. II-4251, 111 punktas).

47 Pirmosios instancijos teismas mano, kad šiuo atveju taip ir yra. Šis kaltinimas glaudžiai susijęs su ieškinyje nurodytu ir šiame sprendime jau nagrinėtu pirmuoju motyvu, kuriuo tvirtinama, kad ginčijamas reglamentas, kurio projektas buvo svarstomas komiteto 2003 m. liepos 16 d. posėdyje, yra negaliojantis, nes šio posėdžio metu pasiūlyti šio projekto esminiai pakeitimai nebuvo pateikti ispanų kalba. Kitais žodžiais tariant, šį motyvą reikia suprasti taip, kad jei Komisija posėdžio metu siūlomų pakeitimų negalėjo pateikti ir ispanų kalba, ji privalėjo bent atidėti balsavimą į kitą posėdį tam, kad Ispanijos atstovams paliktų laiko išsinagrinėti šiuos kita nei oficialioji jų valstybės kalba surašytus pasiūlymus. Be to, iš esmės tą patį motyvą Ispanijos Karalystė pateikia savo ieškinio 3 punkte nurodydama, kad Komisija privertė komitetą balsuoti, nepaisydama Ispanijos delegacijos protestų (žr. 12 punktą).

48 Tačiau šį motyvą taip pat reikia atmesti kaip nepagrįstą. Nei komiteto darbo tvarkos taisyklių 4 straipsnis, nei kita jo nuostata nenumato galimybės atidėti balsavimo į kitą posėdį net ir tuo atveju, kai komiteto posėdžio metu padaroma esminių projekto pakeitimų. Šiuo atveju 4 straipsnis tik numato komiteto pirmininkui galimybę atidėti

balsavimą iki posėdžio pabaigos. O tai, kaip jau minėta, ir buvo padaryta, nes nagrinėjamo projekto svarstymas bei balsavimas dėl jo buvo vienintelis komiteto 2003 m. liepos 16 d. posėdžio dienotvarkės punktas, o balsavimas vyko šio posėdžio pabaigoje.

49 Bet kuriuo atveju, net ir darant prielaidą, kad antrosios šio pagrindo dalies kontekste Ispanijos Karalystės nurodomi pažeidimai yra įrodyti, jais remiantis ginčijamas reglamentas negalėtų būti panaikintas. Kadangi komitetui nepavyko pateikti nuomonės dėl šiame reglamente numatytų priemonių, Komisija priėmė šį reglamentą nepranešdama apie jį Tarybai, kaip tai numatyta Reglamento Nr. 2371/2002 30 straipsnio 2 dalyje ir Sprendimo 1999/468 4 straipsnio 3 dalyje. Ispanijos Karalystė, kuri balsavo prieš nagrinėjamo reglamento projektą, nebūtų galėjusi dar veiksmingiau jam prieštarauti, net jei būtų turėjusi ginčijamo dokumento redakciją ispanų kalba. Todėl nurodomi pažeidimai negalėjo turėti poveikio galiausiai priimtoms priemonėms (šiuo klausimu žr. 35 punkte minėto sprendimo *Feta II* 38–40 punktus).

50 Anksčiau išdėstytų argumentų nepaneigia 20 punkte minėtas 1998 m. vasario 10 d. Sprendimas *Vokietija prieš Komisiją*, kurį nurodė Ispanijos Karalystė. Šiame sprendime ginčijamą sprendimą Teisingumo Teismas panaikino remdamasis tuo, kad Komisija neatsižvelgė į projekto, kuris turėjo būti svarstomas atitinkamame komitete, redakciją savo oficialiąja kalba pavėluotai gavusios Vokietijos Federacinės Respublikos prašymą atidėti balsavimą (20 punkte minėto 1998 m. vasario 10 d. Sprendimo *Vokietija prieš Komisiją* 26–32 punktai).

51 Tačiau nagrinėjamu atveju teismo posėdyje Ispanijos Karalystė patvirtino, kad nagrinėjamo reglamento pradinį projektą savo oficialiąja kalba gavo laiku ir tai buvo užfiksuota teismo posėdžio protokole.

52 Be to, priešingai nei nurodyta komiteto darbo tvarkos taisyklėse, 20 punkte minėtame 1998 m. vasario 10 d. Sprendime *Vokietija prieš Komisiją* nagrinėtų darbo tvarkos taisyklių 2 straipsnio 7 dalis numatė, kad jeigu ketinamas svarstyti nuostatų projektas valstybėms narėms neišsiųstas laiku, šis dienotvarkės punktas valstybės narės prašymu turi būti atidėtas į vėlesnį posėdį (20 punkte minėto 1998 m. vasario 10 d. Sprendimo *Vokietija prieš Komisiją* 17 punktas).

53 Galiausiai, kitaip nei nagrinėjamu atveju, byloje, kurioje priimtas 20 punkte minėtas 1998 m. vasario 10 d. Sprendimas *Vokietija prieš Komisiją*, atitinkamas komitetas buvo priėmęs nuomonę, į kurią Komisija vėliau atsižvelgė (20 punkte minėto 1998 m. vasario 10 d. Sprendimo *Vokietija prieš Komisiją* 32 punktas; taip pat žr. šiuo sprendimu panaikino 1995 m. gegužės 31 d. Komisijos sprendimo 95/204/EB, įgyvendinančio Tarybos direktyvos 89/106/EEB dėl statybos produktų 20 straipsnio 2 dalį (OL L 129, p. 23), paskutinę konstatuojamąją dalį).

54 Iš viso to, kas išdėstyta, darytina išvada, kad ieškinio pirmojo pagrindo antra dalis yra nepagrįsta ir visą pirmąjį ieškinio pagrindą reikia atmesti.

Dėl antrojo ieškinio pagrindo, susijusio su teisės normų hierarchijos principo pažeidimu tiek, kiek ginčijamo reglamento 7 straipsnio 1 dalis pažeidžia Reglamento Nr. 2371/2002 13 straipsnio nuostatas

Šalių argumentai

55 Ispanijos Karalystė primena, kad ginčijamo reglamento 7 straipsnis buvo priimtas įgyvendinant Reglamento Nr. 2371/2002 13 straipsnį. Tačiau šis reglamentas mini tik naujų pajėgumų įtraukimą į žvejybos laivyną, darydamas skirtumą pagal tai, ar

jiems skirta viešoji parama, ir kaip vienintelės sąlygos reikalaudama tam tikra tvarka pašalinti kitus pajėgumus. Jis visiškai nereikalauja, kad žvejybos laivyno tonažu išreikštas pajėgumas neviršytų pagal ginčijamo reglamento 7 straipsnio 1 dalyje pateiktą formulę apskaičiuoto skaičiaus. Todėl tam, kad būtų įgyvendinta Reglamento Nr. 2371/2002 13 straipsnyje numatyta įtraukimų ir pasitraukimų sistema, visiškai nebūtina iš valstybių narių reikalauti laikytis šios formulės.

56 Ispanijos Karalystė priduria, kad Reglamento Nr. 2371/2002 11 straipsnio 2 dalis, reikalaujanti neviršyti šio reglamento 12 straipsnio ir 11 straipsnio 4 dalyje nurodytų GT ir kW rodikliais išreikštų žvejybos pajėgumo atskaitos lygių, patvirtina, jog Taryba nenustato valstybėms narėms šių atskaitos lygių ribos, kurią kiekvienai valstybei narei nustatė Komisija. Atvirkščiai, Reglamento Nr. 2371/2002 11 straipsnio 2 dalis visiškai neleidžia nustatyti tokių apribojimų, kokie numatyti ginčijamo reglamento 7 straipsnio 1 dalyje, t. y. GT it kW rodikliais išreikšto laivyno realaus lygio, parodančio realią kiekvienos valstybės turimo laivyno padėtį, apribojimų.

57 Ispanijos Karalystės teigimu, daugiametėse valdymo programose (toliau – DVP) Komisijos įtvirtintų atskaitos lygių, nustatomų keletą metų iš eilės, yra laikomasi, jei valstybės narės užtikrina, kad realus jų laivyno lygis yra mažesnis už atskaitinius lygius arba jiems lygus. Būtent taip yra Ispanijos Karalystės atveju, kurios laivyno realus lygis nuo 1992 m. visuomet buvo mažesnis už atskaitinius lygius. 2003 m. pabaigoje skirtumas tarp Ispanijos laivyno realaus lygio ir taikytino atskaitinio lygio įvertintinas maždaug 240 000 GT, o tai kur kas didesnis rodiklis už kai kurių valstybių narių viso laivyno rodiklius, pavyzdžiui, Nyderlandų ir Airijos, ir 535 067 kW.

58 Šis sumažinimas yra Ispanijos Karalystės didelių pastangų rezultatas, kurio dalis pasiekta pašalinimais, atliktais suteikus viešąją paramą, tačiau likusi dalis –

pašalinimais, atliktais nesuteikus viešosios paramos, kuriuos paskatino laivų statybos srityje vykdyta politika. Taigi sumažinimas be viešosios paramos sudaro 90 000 GT ir 182 660 kW dydžio ankstesniame punkte nurodytų rodiklių dalį.

59 Taigi Ispanijos Karalystėje nuo 1997 m. susikaupė be viešosios paramos įgyvendintų pašalinimų, į kuriuos ji galėtų atsižvelgti vykdydama Reglamento Nr. 2371/2002 13 straipsnio 1 dalies a ir b punktuose numatytą reikalavimą kompensuoti naujų laivyno pajėgumų įtraukimus mažiausiai tokio paties dydžio pajėgumų pašalinimais, atliktais nesuteikus viešosios paramos. Tačiau pareiga neviršyti ginčijamo reglamento 7 straipsnyje numatyto 2003 m. sausio 1 d. žvejybos laivyno realaus lygio panaikino šią Ispanijos Karalystės galimybę ir padarė jai žalos, ypač palyginti su kitomis valstybėmis narėmis, kurios neįvykdė įsipareigojimo užtikrinti DVP Komisijos įtvirtintus atskaitinius lygius.

60 Be to, dėl ginčijamo reglamento 7 straipsnio kiekvienai valstybei narei pagal to paties reglamento 4 straipsnį taikytinų atskaitos lygių nustatymas tampa teisiškai beprasmis, nes 7 straipsniu naujus labiau ribojančius lygius Komisija nustato negavusi Tarybos įgaliojimų.

61 Todėl Ispanijos Karalystė mano, kad priėmusi ginčijamo reglamento 7 straipsnį Komisija pažeidė teisės normų hierarchijos principą, kuris pagal nusistovėjusią teismo praktiką reikalauja, jog priimdama pagrindinį reglamentą įgyvendinančias nuostatas įgaliota Bendrijos institucija negali viršyti jai šiuo reglamentu suteiktų įgaliojimų ir nuo jų nukrypti (1997 m. Teisingumo Teismo sprendimas *Eridania Beghin-Say*, C-103/96, Rink. p. I-1453 ir 1999 m. kovo 2 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Ispanija prieš Komisiją*, C-179/97, Rink. p. I-1251).

62 Komisija pabrėžia, kad ginčijamo reglamento 7 straipsnio 1 dalis tik paverčia Reglamento Nr. 2371/2002 11 ir 13 straipsnio nuostatas formule tam, jog būtų

palengvinti skaičiavimai, kuriuos turės atlikti kiekvienos nacionalinės institucijos kompetentingas techninis personalas. Taigi ši formulė atspindi valstybių narių pareigą nuolat užtikrinti, kad jų tonažu išreikštas žvejybos pajėgumas (GT_t) būtų lygus arba mažesnis už 2003 m. sausio 1 d. žvejybos pajėgumą (GT_{03}), sumažintą, pirma, laivų, pašalintų iš laivyno suteikus Reglamento Nr. 2371/2002 11 straipsnio 4 dalyje numatytą viešąją paramą, bendru tonažu (- GT_a) ir, antra, didesnio nei 100 GT tonažo laivų, kurie įtraukiami į laivyną suteikus šio reglamento 13 straipsnio 1 dalies b punkto ii papunktyje numatytą viešąją paramą, 35 % bendro tonažo (- 0,35 GT_{100}) bei padidintą, pirma, tonažo padidėjimu, kuris yra leistinas pagal šio reglamento 11 straipsnio 5 dalį (+ GT_s), ir, antra, pakartotinai išmatuojant laivyną nustatytu tonažo pakitimu (+ Δ (GT - GRT)).

63 Komisija mano, kad nuo 2003 m. sausio 1 d. įvesdama Reglamento Nr. 2371/2002 13 straipsnyje numatytą laivyno įtraukimų ir pasitraukimų kompensavimo sistemą Taryba sumažino realius laivyno lygius, o į tai Ispanijos Karalystės argumentuose neatsižvelgiama. Šis ribojimas nepriklauso nuo pareigos neviršyti Reglamento Nr. 2371/2002 11 straipsnio 2 dalyje numatytų atskaitinių lygių, kuri taip pat riboja kiekvienos valstybės narės laivyno realų lygį.

64 Į Ispanijos Karalystės argumentą, kad ginčijamo reglamento 7 straipsnis trukdo atsižvelgti į nuo 1997 m. be viešosios paramos tariamai įgyvendintus Ispanijos žvejybos laivyno sumažinimus kompensuojant naujus įtraukimus, Komisija atsikerta, kad Reglamento Nr. 2371/2002 13 straipsnio formuluotėje esantis žodžių junginys „nuo 2003 m. sausio 1 d.“ taikomas tiek naujų laivyno pajėgumų įtraukimui, tiek su tuo susijusiai pareigai pašalinti pajėgumus. Taigi būtent šis straipsnis neleidžia atsižvelgti į iki šios datos įvykdytus pajėgumų pašalinimus.

65 Todėl Ispanijos Karalystės teiginiai visiškai nesusiję su ginčijamo reglamento 7 straipsniu ir jais neįvertinamos Reglamento Nr. 2371/2002 13 straipsnio nuostatos.

Šie teiginiai iš tikrųjų susiję su Tarybos patvirtinta sistema, kuri, priešingai nei teigia Ispanijos Karalystė, nenustatė jokio ryšio tarp valstybės narės ketvirtosios DVP tikslų įgyvendinimo arba neįgyvendinimo ir minėto 13 straipsnio. Tačiau per nustatytą terminą Ispanijos Karalystė neapskundė šią sistemą įtvirtinusio Reglamento Nr. 2371/2002.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

66 Reikia priminti, kad pagal teisės normų hierarchijos paisymo principą įgyvendinantis reglamentas negali nukrypti nuo įgyvendinamame akte nustatytų taisyklių (1971 m. kovo 10 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Deutsche Tradax*, 38/70, Rink. p. 145, 10 punktas ir 61 punkte minėto 1998 m. vasario 10 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Ispanija prieš Komisiją* 20 punktas; 1994 m. spalio 27 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Chavane de Dalmassy ir kt. prieš Komisiją*, T-64/92, Rink. VT p. I-A-227 ir II-723, 52 punktas). Todėl reikia patikrinti, ar ginčijamo reglamento 7 straipsnio 1 dalies nuostatos atitinka Reglamento Nr. 2371/2002 13 straipsnį, kurį jos įgyvendina.

67 Iš bylos šalių pastabų raštu matyti, kad jos skirtingai aiškina pastarąjį straipsnį. Komisijos nuomone, šio straipsnio 1 dalies formuluotė „nuo 2003 m. sausio 1 d.“ taikoma tiek įtraukimams į žvejybos laivyną, tiek juos turintiems kompensuoti pašalinimams, todėl galima atsižvelgti tik į po šios datos įvykusius pašalinimus. Kita vertus, Ispanijos Karalystė mano, kad visi valstybės narės žvejybos laivyno pajėgumo pašalinimai, įskaitant įvykusius iki 2003 m. sausio 1 d., gali būti kompensuoti įtraukimu į tą patį laivyną po šios datos. Taigi, remiantis šiuo aiškinimu, vienintelis valstybių narių laivynams Reglamentu Nr. 2371/2002 nustatytas ribojimas yra numatytas šio reglamento 11 straipsnio 2 dalyje, t. y. kiekvienai valstybei narei pagal to paties reglamento 12 straipsnio 1 dalį Komisijos nustatyti atskaitiniai lygiai.

68 Reikia konstatuoti, kad ginčijamo reglamento 7 straipsnio 1 dalis atitinka Komisijos pateiktą Reglamento Nr. 2371/2002 13 straipsnio 1 dalies išaiškinimą. Iš tikrųjų valstybė narė gali laikytis ginčijamo reglamento 7 straipsnio 1 dalyje įtvirtintos matematinės formulės tik užtikrindama, kad nuo 2003 m. sausio 1 d. naujų pajėgumų įtraukimai į laivyną kompensuojami mažiausiai tokio paties dydžio pašalinimais, įvykusiais taip pat po šios datos. Todėl siekiant patikrinti šio pagrindo pagrįstumą reikia išnagrinėti, ar Komisijos siūlomas Reglamento Nr. 2371/2002 13 straipsnio išaiškinimas yra teisingas.

69 Pirmosios instancijos teismas mano, kad iš tikrųjų taip ir yra, vadovaudamasis tokiais motyvais.

70 Pirma, pati įtraukimų į žvejybos laivyną kompensavimo tokio paties dydžio pasitraukimais sistemos logika neišvengiamai reikalauja skaičiuoti įtraukimus ir pasitraukimus nuo vienos ir tos pačios datos. Galimybė naujus įtraukimus kompensuoti iki šios datos įvykusiais pasitraukimais gali lemti dvigubas kompensacijas tuo atveju, kai ankstesni pasitraukimai jau buvo kompensuoti kitais, taip pat ankstesniais, įtraukimais. Ispanijos Karalystės pateiktas Reglamento Nr. 2371/2002 13 straipsnio išaiškinimas, pagal kurį nauji pajėgumų įtraukimai žvejybos laivyne gali būti kompensuoti ne tik naujais pasitraukimais, bet ir nuo 1997 m. įvykusiais tokio paties dydžio įtraukimais nekompensuotais pasitraukimais, ne paneigia šią logiką, bet faktiškai siekia nukelti datą, nuo kurios turi būti laikomasi įtraukimų ir pasitraukimų balanso, į 1997 metus. Tačiau, kaip teisingai pastebi Komisija, toks aiškinimas visiškai nepagrįstas Reglamento Nr. 2371/2002 13 straipsnio 1 dalimi, kuri reikalauja laikytis įtraukimų ir pasitraukimų balanso nuo 2003 m. sausio 1 dienos.

71 Antra, iš Reglamento Nr. 2371/2002 dvyliktos konstatuojamosios dalies aiškiai matyti, kad „nacionalinės įtraukimo/pasitraukimo sistemos“ įgyvendinimas yra viena iš Bendrijos žvejybos laivyno sumažinimo tikslą leidžiančių pasiekti specialiųjų priemonių, kurias sudaro ir atskaitinių lygių nustatymas tam, kad nebūtų viršyti

žvejybos pajėgumai. Tačiau Reglamento Nr. 2371/2002 13 straipsnio aiškinimas, kad valstybė narė gali kompensuoti po 2003 m. sausio 1 d. įvykusius laivų įtraukimus į savo žvejybos laivyną iki šios datos įvykusiais nekompensuotais pasitraukimais, prieštarautų šiam tikslui. Toks aiškinimas faktiškai leistų valstybei narei didinti savo žvejybos laivyno pajėgumą, palyginti su 2003 m. sausio 1 d. buvusiuoju, remiantis nacionaline įtraukimų ir pasitraukimų sistema, ir dėl to neleistų pasiekti Reglamento Nr. 2371/2002 įtvirtinto tikslo sumažinti bendrą Bendrijos žvejybos laivyną.

72 Trečia, Reglamento Nr. 2371/2002 13 straipsnio 1 dalies nuoroda į „prieš tai" įvykusius pasitraukimus, į kuriuos reikia atsižvelgti, visiškai nereiškia, kad šie pasitraukimai gali būti ankstesni už 2003 m. sausio 1 dieną. Šiuo pasakymu paprasčiausiai siekiama panaikinti galimybę kompensuoti įtraukimą paskesniu pasitraukimu. Tokia galimybė, kurios paprasčiausia įtraukimų ir pasitraukimų sistema nepanaikino, prieštarauja tikslui sumažinti Bendrijos žvejybos laivyną, nes lemtų, nors ir laikiną, šio laivyno padidėjimą, kol neįvyko ankstesnį įtraukimą turintis kompensuoti pasitraukimas. Be to, tokia galimybė galėtų sukelti daugybę praktinių problemų, ypač tuo atveju, kai neatliekamas suplanuotas būsimas pasitraukimas, skirtas kompensuoti jau įvykusį įtraukimą.

73 Ketvirta, Komisijos pateikiamą Reglamento Nr. 2371/2002 13 straipsnio išaiškinimą patvirtina 2004 m. birželio 28 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1242/2004, leidžiantis naujosioms valstybėms narėms nukrypti nuo tam tikrų Reglamento Nr. 2371/2002 nuostatų, susijusių su žvejybos laivynų atskaitos lygiais (OL L 236, p. 1). Reglamente Nr. 1242/2004 atitinkamoms valstybėms narėms faktiškai nebenustatomi atskaitos lygiai laikantis požiūrio, kad jis būtų dirbtinis, nes šių valstybių laivyno pajėgumo lygio, buvusio jų įstojimo 2004 m. gegužės 1 d. momentu, išlaikymą visiškai užtikrina Reglamento Nr. 2371/2002 13 straipsnyje numatyta įtraukimų ir pasitraukimų sistema (žr. Reglamento Nr. 1242/2004 antrą, trečią ir ketvirtą konstatuojamąsias dalis). Jei, kaip teigia Ispanijos Karalystė, su atskaitos lygių laikymusi susijęs apribojimas būtų vienintelis, kurį valstybėms narėms nustato Reglamentas Nr. 2371/2002, Reglamente Nr. 1242/2004 būtų reikėję nustatyti atskaitos lygius ir naujosioms valstybėms narėms. Taigi panašu, kad ši raida patvirtina Komisijos

ginamą požiūrį, jog atskaitos lygiai turi realaus poveikio tik toms valstybėms narėms, kurios 2003 m. sausio 1 d. juos viršijo, ir taps nereikalingi, kai visos valstybės narės jų laikysis.

74 Penkta, Komisijos pateikiamą nagrinėjamo straipsnio aiškinimą patvirtina Reglamento Nr. 2371/2002 parengiamieji dokumentai. Iš 2002 m. gruodžio 12 d. Tarybai pirmininkaujančios valstybės dokumento Nr. 15414/02, kuris yra įvairių nacionalinių delegacijų pozicijų dėl projekto, vėliau tapusio Reglamentu Nr. 2371/2002, sintezė ir kuris buvo paviešintas per šios institucijos dokumentų registrą, matyti, kad šešios valstybės narės, t. y. Graikijos Respublika, Ispanijos Karalystė, Prancūzijos Respublika, Suomijos Respublika, Italijos Respublika ir Portugalijos Respublika, buvo pareiškusios, jog iš pasiūlymo 12 straipsnio (tapusio Reglamento Nr. 2371/2002 13 straipsniu) turi būti aišku, kad tikslas yra išvengti atskaitos lygių viršijimo. Per posėdį Pirmosios instancijos teismas nusprendė prijungti šį dokumentą prie bylos medžiagos, pateikęs bylos šalims jo kopiją proceso kalba ir paprašęs jų pateikti turimas pastabas; tai buvo užfiksuota posėdžio protokole. Ispanijos Karalystė nepateikė jokių komentarų dėl šio dokumento.

75 Be to, savo teisėkūros rezoliucijoje, susijusioje su šiuo projektu (Europos Parlamento teisėkūros rezoliucija dėl pasiūlymo dėl Tarybos reglamento, susijusio su žuvų išteklių apsauga ir tausojančiu naudojimu pagal Bendrąją žuvininkystės politiką (COM(2002) 185 – C5-0313 – 2002/0114(CNS) (OL C 27 E, 2004, p. 112)), Europos Parlamentas savo ruožtu pateikė pakeitimą Nr. 42, kuriuo siūloma Komisijos Tarybai pateiktame pasiūlyme dėl reglamento esantį žodžių junginį „kad bet kuriuo momentu bendras įtraukimų laivyne žvejybos pajėgumas neturi viršyti bendro pasitraukimo iš laivyno žvejybos pajėgumo“ (neoficialus vertimas) pakeisti žodžių junginiu „kad nebūtų viršyti atskaitos lygiai“. (Neoficialus vertimas) Taigi reikia konstatuoti, kad Taryba neatsižvelgė į šiuos pasiūlymus galutinėje Reglamento Nr. 2371/2002 13 straipsnio redakcijoje.

76 Dėl Ispanijos Karalystės argumento, jog tos valstybės narės, kurios visiškai laikėsi atskaitos lygių, atsiduria nepalankioje padėtyje jų 2003 m. sausio 1 d. žvejybos laivyno pajėgumui nustačius ribą, kurios vėliau negalima viršyti, atsižvelgiant į anksčiau pateiktus motyvus reikia konstatuoti, kad tokia pasekmė tiesiogiai išplaukia iš Reglamento Nr. 2371/2002 13 straipsnio. Taigi, kaip teisingai pastebi Komisija, Ispanijos Karalystė ne tik neginčijo šios nuostatos tinkamu laiku, bet ir nepateikė prieštaravimo dėl jos teisėtumo.

77 Iš to darytina išvada, kad, priešingai nei nurodo Ispanijos Karalystė, ginčijamo reglamento 7 straipsnio 1 dalis nepažeidžia Reglamento Nr. 2371/2002 13 straipsnio. Todėl antrąjį ieškinio pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl trečiojo ieškinio pagrindo, susijusio su teisės normų hierarchijos principo pažeidimu tiek, kiek ginčijamo reglamento 7 straipsnio 1 dalis pažeidžia Reglamento Nr. 2371/2002 11 straipsnio nuostatas

Šalių argumentai

78 Ispanijos Karalystė pažymi, kad Reglamento Nr. 2371/2002 11 straipsnio 5 dalis valstybėms narėms aiškiai leidžia, sudarant šio reglamento 13 straipsnyje numatytų įtraukimų ir pasitraukimų balansą, neatsižvelgti į penkerių metų ir senesnių žvejybos laivų tonažo padidėjimą dėl pagrindinio denio modernizavimo, skirto saugai laive, darbo sąlygoms, higienai ir produkcijos kokybei gerinti. Be to, ginčijamo reglamento 7 straipsnio 1 dalyje tarp elementų, į kuriuos turi būti atsižvelgta nustatant tonažu išreikštą valstybės narės žvejybos laivyno pajėgumą, nurodomas GT_s kriterijus, parodantis aptariamą padidėjimą. Todėl šio kriterijaus nurodymas ginčijamo

reglamento 7 straipsnyje, nors pagal Reglamento Nr. 2371/2002 11 straipsnio 5 dalies nuostatas nereikėjo jo nurodyti, pažeidžia teisės normų hierarchijos principą bei 61 punkte nurodytą Teisingumo Teismo praktiką.

79 Komisija pastebi, kad šis ieškinio pagrindas parodo, jog Ispanijos Karalystė nesuprato ginčijamo reglamento 7 straipsnio 1 dalies turinio. Komisijos teigimu, jei GT_s kriterijus nebūtų įtrauktas į šioje nuostatoje numatytą matematinę formulę, tonažo padidėjimą dėl modernizacijos būtų reikėję kompensuoti tokio paties dydžio pajėgumo pasitraukimu iš laivyno. Ši pasekmė būtų prieštaravusi Reglamento Nr. 2371/2002 11 straipsnio 5 daliai. Todėl GT_s kriterijų su pliuso ženklu reikėjo įtraukti į ginčijamo reglamento 7 straipsnio 1 dalyje esančią formulę. Šis straipsnis Reglamento Nr. 2371/2002 11 straipsnio 5 dalyje numatytą neatsižvelgimą į pajėgumo padidėjimą dėl laivų modernizacijos paprasčiausia pavertė matematine formule.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

80 Kaip teisingai nurodo Komisija, šis ieškinio pagrindas grindžiamas klaidingu ginčijamo reglamento 7 straipsnio 1 dalyje numatytos matematinės formulės supratimu. Iš tikrųjų, siekdama laikytis šios formulės, kiekviena valstybė narė turi užtikrinti, kad jos žvejybos laivyno pajėgumas (GT_t) nuolat būtų mažesnis arba lygus tonažu išreikštam jos 2003 m. sausio 1 d. žvejybos pajėgumui (GT_{03}).

81 Tačiau Reglamento Nr. 2371/2002 11 straipsnio 5 dalyje numatytas žvejybos laivų modernizavimas lemia laivyno pajėgumo padidėjimą (GT_s), dėl kurio realus

pajėgumas (GT_t), prie jo pridėjus šį padidėjimą, tampa didesnis už 2003 m. sausio 1 d. pajėgumą (GT_{03}). Siekiant išlaikyti pusiausvyrą, ginčijamo reglamento 7 straipsnio 1 dalyje numatyta formulė numato, kad GT_t kriterijus yra lygus GT_{03} kriterijaus ir GT_s kriterijaus sumai ($GT_{03} + GT_s$).

82 Iš to matyti, priešingai nei teigia Ispanijos Karalystė, kad iš Reglamento Nr. 2371/2002 11 straipsnio 5 dalies išplaukianti pareiga neatsižvelgti į šia nuostata numatytus pajėgumo padidėjimus lemia tai, jog ginčijamo reglamento 7 straipsnio 1 dalyje numatytoje formulėje GT_s kriterijus sudedamas su GT_{03} kriterijumi. Priešingu atveju būtų pažeista Reglamento Nr. 2371/2002 11 straipsnio 5 dalies nuostata, nes tuomet atitinkama valstybė narė privalėtų pašalinti bent jau tokio dydžio savo žvejybos laivyno pajėgumą, kiek jis padidėjo dėl modernizacijos, kad sumažintų savo pajėgumą (GT_t) ir neviršytų 2003 m. sausio 1 d. pajėgumo (GT_{03}).

83 Iš anksčiau išdėstytų argumentų darytina išvada, kad šis ieškinio pagrindas turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

Dėl ketvirtojo ieškinio pagrindo, susijusio su teisėtų lūkesčių apsaugos principo pažeidimu

Šalių argumentai

84 Ispanijos Karalystė remiasi teisėtų lūkesčių apsaugos principo pažeidimu dėl to, kad ginčijamas reglamentas taikomas atgaline data, t. y. nuo 2003 m. sausio 1 d., o tai suinteresuotiesiems asmenims gali sukelti žalą. Dublike Ispanijos Karalystė

patikslino, kad žala atitinkamiems asmenims atsirado dėl to, jog ginčijamas reglamentas įvedė naują žvejybos laivyno realaus lygio ribojimą, kuris nenumatytas Reglamente Nr. 2371/2002. Šiomis aplinkybėmis Ispanijos Karalystė mano, jog argumentas, kad ginčijamo reglamento galiojimas atgaline data yra pateisinamas, nes jis tik įtvirtina 2003 m. sausio 1 d. įsigaliojusio Reglamento Nr. 2371/2002 įgyvendinimo tvarką, yra nepagrįstas, nes galimai suinteresuotieji asmenys negalėjo nuspėti naujų apribojimų, kuriuos Komisija ketino įvesti.

85 Komisija pirmiausia teigia, kad šis ieškinio pagrindas yra akivaizdžiai nepriimtinas, nes neatitinka Teisingumo Teismo procedūros reglamento 38 straipsnio 1 dalies c punkto ir su juo susijusios teismo praktikos reikalavimų. Komisijos nuomone, ieškinyje nepateikta šį pagrindą pagrindžiančių faktinių ir teisinių aplinkybių santrauka, nes Ispanijos Karalystė nurodo tik visiškai hipotetinę dėl ginčijamo reglamento galiojimo atgal suinteresuotiesiems asmenims kylančią žalą, jų aiškiai neidentifikuodama ir nepaaiškindama, kokią žalą jie patyrė ir dėl ko.

86 Subsidiariai Komisija nurodo, kad šis ieškinio pagrindas yra nepagrįstas. Komisijos nuomone, teismo praktika leidžia išimtiniais atvejais nustatyti, kad Bendrijos aktas įsigalioja iki paskelbimo, kai tai reikalinga siekiamam tikslui bei yra tinkamai atsižvelgta į suinteresuotųjų asmenų teisėtus lūkesčius (1979 m. sausio 25 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Racke*, 98/78, Rink. p. 69, 20 punktas; 1979 m. sausio 25 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Weingut Decker*, 99/78, Rink. p. 101, 8 punktas; 1990 m. sausio 9 d. Teisingumo Teismo sprendimo *SAFA*, C-337/88, Rink. p. I-1, 13 punktas; 1991 m. liepos 11 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Crispoltoni*, C-368/89, Rink. p. I-3695, 17 punktas; 1997 m. lapkričio 20 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Moskof*, C-244/95, Rink. p. I-6441, 77 punktas ir 2001 m. lapkričio 22 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Nyderlandai prieš Tarybą*, C-110/97, Rink. p. I-8763, 151 punktas). Kadangi šioje byloje ginčijamo reglamento vienintelis tikslas yra nustatyti Reglamente Nr. 2371/2002 įtvirtintų pareigų įgyvendinimo tvarką jų nepapildant naujais reikalavimais, ginčijamo reglamento taikymo pradžios data gali būti tik Reglamento Nr. 2371/2002 įsigaliojimo data, t. y. 2003 m. sausio 1 diena.

87 Komisija pastebi, kad Ispanijos Karalystės argumentai, jog ginčijamu reglamentu priimtos Reglamente Nr. 2371/2002 nenumatytos priemonės, grindžiami klaidinga prielaida, nes tariamas naujas apribojimas, nustatytas ginčijamu reglamentu nurodant realius žvejybos laivyno lygius, tėra paprasčiausias Reglamento Nr. 2371/2002 13 straipsnyje numatytos įtraukimų ir pasitraukimų sistemos taikymas, kaip Komisija nurodė savo atsiliepime dėl antrojo ieškinio pagrindo.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

88 Teisingumo Teismo procedūros reglamento 38 straipsnio 1 dalies c punktas numato, kad ieškinyje nurodomi ginčo dalykas ir pagrindų, kuriais remiamasi, santrauka. Ši nuostata ir Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punktas suformuluoti vienodai ir tik pakartoja Teisingumo Teismo statuto 21 straipsnyje įtvirtintą reikalavimą, kuris vienodai taikomas ir Teisingumo Teisme, ir Pirmosios instancijos teisme pateiktiems ieškiniams (2006 m. liepos 18 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Rossi prieš VRDT*, C-214/05 P, Rink. p. I-7057, 36 punktas).

89 Iš šių nuostatų išplaukia, kad ieškinį pagrindžiančių teisinių ir faktinių aplinkybių santrauka turi būti nuosekliai ir suprantamai išdėstyta pačiame ieškinyje ir šios aplinkybės turi būti nurodytos pakankamai aiškiai bei tiksliai, kad atsakovė galėtų pasirengti gynybai, o Teisingumo Teismas – vykdyti teisminę kontrolę (2003 m. sausio 9 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Italija prieš Komisiją*, C-178/00, Rink. p. I-303, 6 punktas ir 2004 m. spalio 14 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Ispaniją*, C-55/03, nepaskelbta Rinkinyje, 23 punktas). Šio reikalavimo neatitinka paprasčiausias Bendrijos teisės principo, kurio pažeidimu remiamasi, nurodymas, nepateikiant jo pažeidimą pagrindžiančių faktinių ir teisinių aplinkybių (šiuo atžvilgiu žr. 2005 m. rugsėjo 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Airija prieš Komisiją*, C-199/03, Rink. p. I-8027, 51 punktą).

90 Šioje byloje Ispanijos Karalystė ieškinyje tik tvirtina, kad ginčijamo reglamento įsigaliojimo datos nustatymas 2003 m. sausio 1 d. pažeidė teisėtų lūkesčių apsaugos principą, nes galėjo sukelti žalą suinteresuotiesiems asmenims, tačiau nenurodė faktinių ir teisinių aplinkybių, leidžiančių, viena vertus, nustatyti nurodytą galėjusią kilti žalą ir, kita vertus, atitinkamus suinteresuotuosius asmenis. Tokiomis aplinkybėmis, kaip teisingai teigia Komisija, šis ieškinio pagrindas neatitinka minėtų Teisingumo Teismo ir Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamentų nuostatose įtvirtintų reikalavimų ir turi būti atmestas kaip nepriimtinas.

91 Bet kuriuo atveju, siekiant pagrįsti šio ieškinio pagrindo, pagal kurį suinteresuotųjų asmenų patirtą žalą lemia ginčijamu reglamentu įvestas naujas ir Reglamente Nr. 2371/2002 nenumatytas valstybių narių žvejybos laivyno apribojimas, priimtinumą Ispanijos Karalystės dublike nurodyti argumentai tėra paprasčiausias pagrindžiant antrąjį ieškinio pagrindą dėl teisės normų hierarchijos principo pažeidimo nurodytų argumentų pakartojimas. Kaip jau buvo nurodyta, šis ieškinio pagrindas yra nepagrįstas ir turi būti atmestas.

92 Be to, kadangi Reglamento Nr. 2371/2002 13 straipsnyje įtvirtinta žvejybos laivyno įtraukimo ir pasitraukimo sistema įsigaliojo 2003 m. sausio 1 d., ginčijamo reglamento taikymas nuo tos pačios datos, priešingai nei teigia Ispanijos Karalystė, negali pažeisti tariamų suinteresuotųjų asmenų teisėtų lūkesčių.

93 Iš viso to, kas išdėstyta, darytina išvada, kad šį ieškinio pagrindą reikia atmesti.

Dėl penktojo ieškinio pagrindo, susijusio su tariamai neobjektyviu ginčijamo reglamento pobūdžiu

Šalių argumentai

94 Ispanijos Karalystė teigia, kad ginčijamo reglamento 6 straipsnis riboja galimybę atsižvelgti į laikotarpiu nuo 2000 m. sausio 1 d. iki 2002 m. gruodžio 31 d. įvykdytus laivų pašalinimus, nes nustato Reglamente Nr. 2371/2002 nesantį apribojimą. Ispanijos Karalystės teigimu, atskaitos lygiai, kaip ir DVP, nukreipia į 1997 metus. Be to, iš Reglamento Nr. 2371/2002 13 straipsnio 1 dalies a ir b punktuose vartojamos formuluotės „būtų kompensuojami prieš tai be viešosios paramos pašalinant" matyti, kad atsižvelgimui į įvykdytus pašalinimus joks apribojimas laiko atžvilgiu nebuvo nustatytas. Todėl ginčijamame reglamente įtvirtintas ribojimas yra neobjektyvus.

95 Ispanijos Karalystė mano, kad ginčijamu reglamentu jai taikomi atskaitos lygiai yra nepriimtini, nes juo Komisija nustatė naują taisyklę, kuri atskaitos lygį daro netinkamą valdyti laivyną ir Ispanijos Karalystės atžvilgiu lemia nepalankų tonažo sumažinimą 240 000 GT, nors Nyderlandams, Airijai ir Jungtinei Karalystei leista jį gerokai padidinti.

96 Komisijos pasirinktas požiūris yra neobjektyvus, nes neatsižvelgiama į Ispanijos Karalystės teisėtus interesus, supainiojant atskaitos lygio ir realaus laivyno lygio sąvokas. Plati Komisijos diskrecija vertinant kompleksines ekonomines situacijas neatleidžia jos nuo pareigos laikytis Tarybos ir jos pačios priimtų reglamentų bei nepateisina siauro Ispanijos Karalystės teisių, kurių ji įgijo pasiekdama ketvirtosios DVP tikslus, aiškinimo bei jos padėties prilyginimo pareigų neįvykdžiusių valstybių

narių padėčiai, jos atžvilgiu taikant nepriimtinam sumažinimui prilygstančias pašalinimo taisykles.

97 Komisija tvirtina, kad ginčijamo reglamento 6 straipsnis yra pereinamųjų nuostatų nenustatanti Reglamento Nr. 2371/2002 13 straipsnio išimtis, nuo 2003 m. sausio 1 d. iš esmės draudžianti bet kokį laivo įtraukimą į žvejybos laivyną, kuris nesiejamas bent su tokio paties pajėgumo pašalinimu. 6 straipsnis tik užtikrina perėjimą nuo senosios įtraukimų ir pasitraukimų sistemos prie naujosios sistemos, atsižvelgiant į anksčiau valstybės narės suteiktus administracinius leidimus statyti laivus. Taigi 6 straipsnis išsaugo laikotarpiu nuo 2000 m. sausio 1 d. iki 2002 m. gruodžio 31 d. leidimus turinčių asmenų teisę įtraukti savo naują laivą į atitinkamos valstybės narės laivyną, prieš tai nepašalinus tokio paties dydžio pajėgumo. Todėl ši nuostata apsaugo teisėtus leidimą statyti laivą turinčių armatorių lūkesčius.

98 Atsižvelgimą į tam tikru laikotarpiu suteiktus leidimus pateisina ginčijamo reglamento 6 straipsnio išimtinis pobūdis. Šiuo atžvilgiu Komisija pažymi, kad jos pradiniame pasiūlyme numatyta šio laikotarpio trukmė buvo vieneri metai, t. y. nuo 2002 m. sausio 1 d. iki gruodžio 31 dienos. Tačiau kelioms valstybėms narėms, įskaitant Ispanijos Karalystę, pateikus pastabas bei Komisijos prašymu kompetentingoms nacionalinės valdžios institucijoms pateikus informaciją apie žvejybos sektorių, Komisija nusprendė prailginti atskaitinį laikotarpį nuo vienerių iki trejų metų.

99 Šis trejų metų laikotarpis atitiko objektyvius kriterijus, t. y. laiką nuo administracinio leidimo statyti laivą suteikimo iki laivo įtraukimo į žvejybos laivyną, kurį Komisija apskaičiavo remdamasi savo patirtimi bei atsižvelgdama į visus tarpinius etapus, kaip antai sutarties sudarymas, laivo statyba ir jo pradėjimas eksploatuoti, trunkančius apie trejus metus. Be to, atskaitinio laikotarpio pradžia nuo 2000 m. sausio 1 d.

atitinka daugiamečio plano dėl 2000–2006 m. laikotarpiui patvirtintų struktūrinių priemonių žvejybos sektoriuje pradžią.

100 Iš to išplaukia, kad negalima pritarti Ispanijos Karalystės teiginiui, jog atskaitinis laikotarpis, skirtas atsižvelgti į iki 2003 m. sausio 1 d. suteiktus administracinius leidimus, turėjo prasidėti 1997 metais.

101 Komisija mano, kad taip teigdama Ispanijos Karalystė siekia visiems pasitraukimams iš jos laivyno nuo 1997 metų išplėsti išimtį, numatytą tiems atvejams, kai suteikus nacionalinį administracinį leidimą iki 2003 m. sausio 1 d. naujas laivas iš tikrųjų nebuvo įtrauktas į laivyną iki šios datos. Bet kuriuo atveju Ispanijos Karalystė neteigė, kad iki 2000 m. sausio 1 d. administraciniai leidimai statyti buvo išduoti laivams, kurie 2003 m. sausio 1 d. dar nebuvo įtraukti į laivyną.

102 Komisijos manymu, taip teigdama Ispanijos Karalystė siekia pereinamojo laikotarpio ir išimtinę ginčijamo reglamento 6 straipsnio nuostatą laikyti bendrąja, pažeisdama Reglamento Nr. 2371/2002 13 straipsnį ir priimant jo įgyvendinimo tvarką Komisijai tenkančias pareigas.

103 Be to, Komisija primena plačią diskreciją, kurią, atsižvelgiant į teismo praktiką, Bendrijos teisės aktų leidėjas turi situacijoje, kai reikia atlikti kompleksinės ekonominės situacijos vertinimą, kaip antai bendros žemės ūkio politikos ir žuvininkystės srityje (1998 m. vasario 19 d. Teisingumo Teismo sprendimo *NIFPO ir Northern Ireland Fishermen's Federation*, C-4/96, Rink. p. I-681, 41 ir 42 punktai

ir 2001 m. spalio 25 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Italija prieš Tarybą*, C-120/99, Rink. p. I-7997, 44 punktas). Ji mano, kad šioje byloje Ispanijos Karalystė nepateikė nė menkiausio įrodymo apie tai, jog Komisija viršijo šią diskreciją.

104 Galiausiai Komisija pabrėžia, kad Ispanijos Karalystės nurodyti kitų valstybių narių tonažo padidėjimai prilygsta ketvirtosios DVP tikslų peržiūrėjimui, kurio šios valstybės prašė prieš 2002 m. gruodžio 31 d. ir dėl kurio jokio sprendimo nebuvo priimta iki 2003 m. sausio 1 dienos. Tačiau Ispanijos Karalystė tokio prašymo nebuvo pateikusi.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

105 Žemės ūkio politikos srityje, kuri pagal EB 32 straipsnio 1 dalį apima ir žuvininkystę, teismo praktika pripažįsta plačią diskreciją Bendrijos institucijoms, atsižvelgiant į funkcijas, kurių joms suteikia sutartis (1987 m. kovo 11 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Van den Bergh en Jurgens prieš Komisiją*, 265/85, Rink. p. 1155, 31 punktas; 1992 m. balandžio 8 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Mignini*, C-256/90, Rink. p. I-2651, 16 punktas ir 103 punkte minėto sprendimo *NIFPO ir Northern Ireland Fishermen's Federation* 57 punktas).

106 Tačiau teismo praktika taip pat pripažįsta, kad jei nuostatų nagrinėjimas atskleidė neobjektyvų skirtingą, t. y. pakankamo ir objektyviais kriterijais pagrįsto pateisinimo neturintį vertinimą (1982 m. rugsėjo 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Kind prieš EEB*, 106/81, Rink. p. 2885, 22 punktas ir 1990 m. lapkričio 13 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Marshall*, C-370/88, Rink. p. I-4071, 24 punktas; 2001 m. kovo 20 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *T. Port prieš Komisiją*, T-52/99, Rink. p. II-981, 82 punktas), ši priemonė turi būti panaikinta, nes pažeidžia EB 34 straipsnio 2 dalies antrojoje pastraipoje numatytą diskriminacijos draudimą, pagal kurį panašios situacijos negali būti vertinamos skirtingai, nebent tai yra

objektyviai pateisinama (103 punkte minėto sprendimo *NIFPO ir Northern Ireland Fishermen's Federation* 58 punktas ir 1994 m. spalio 5 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Vokietija prieš Tarybą*, C-280/93, Rink. p. I-4973, 67 punktas).

107 Todėl reikia patikrinti, ar ginčijamo reglamento 6 straipsnio nuostata atskleidžia neobjektyvų skirtingą vertinimą. Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, kad ši nuostata yra Reglamento Nr. 2371/2002 13 straipsnyje įtvirtintos taisyklės išimtis, įtraukimų ir pasitraukimų kompensavimo sistemos tikslais reikalaujanti atsižvelgti į valstybės narės žvejybos laivyno realų pajėgumą 2003 m. sausio 1 dieną. Ginčijamo reglamento 6 straipsnis, skaitomas kartu su šio reglamento II priedu, nustatančiu tonažu (GT_{03}) ir galia (KW_{03}) išreikštos 2003 m. sausio 1 d. žvejybos pajėgumo apskaičiavimo taisykles, reiškia, kad po šios datos į žvejybos laivyną įtraukiami žvejybos laivai laikomi jau sudarančiais laivyną tą dieną, jeigu įvykdytos šiame 6 straipsnyje nustatytos sąlygos, susijusios su atitinkamos valstybės narės administracinio leidimo statyti laivą išdavimu laikotarpiu nuo 2000 m. sausio 1 d. iki 2002 m. gruodžio 31 d. ir šio laivo įtraukimu į laivyną per trejus metus nuo šio leidimo datos.

108 Iš ginčijamo reglamento aštuntos konstatuojamosios dalies ir Komisijos paaiškinimų matyti, kad ši išimtis buvo įvesta siekiant užtikrinti perėjimą nuo senosios įtraukimų ir pasitraukimų sistemos prie Reglamentu Nr. 2371/2002 įtvirtintos naujosios įtraukimų ir pasitraukimų sistemos. Tiksliau tariant, nagrinėjama išimtimi Komisija norėjo užtikrinti leidimą statytis žvejybos laivą turinčių armatorių teisėtų lūkesčių apsaugą pagal nacionalinę įtraukimų ir pasitraukimų sistemą, kuri buvo įvesta ir apie kurią Komisijai buvo pranešta vadovaujantis Sprendimo 97/413 6 straipsniu, tačiau kurių atitinkami laivai negalėjo būti įtraukti į atitinkamos valstybės narės žvejybos laivyną iki 2003 m. sausio 1 dienos. Atsižvelgiant į tai, kad Reglamente Nr. 2371/2002 nėra šią situaciją reglamentuojančių pereinamojo laikotarpio nuostatų, įtraukti laivą į atitinkamos valstybės narės žvejybos laivyną po 2003 m. sausio 1 d., jei nebūtų šios išimties, būtų buvę įmanoma tik kartu pašalinant kitą bent tokio paties pajėgumo laivą.

109 Kadangi tokios sąlygos nebuvo galima numatyti leidimo suteikimo momentu, jos vėlesnis nustatymas būtų pažeidęs administracinį leidimą turinčių asmenų, investavusių dideles sumas į žvejybos laivo statybą, kurio įtraukimas į žvejybos laivyną būtų tapęs problematišku, teisėtus lūkesčius. Taigi ginčijamo reglamento 6 straipsnis leido tokį laivą įtraukti į žvejybos laivyną po 2003 m. sausio 1 d., tačiau su sąlyga, kad administracinis leidimas statyti laivą būtų išduotas atskaitiniu laikotarpiu, t. y. nuo 2000 m. sausio 1 d. iki 2002 m. gruodžio 31 d., ir kad laivas būtų įtrauktas vėliausiai treji metai nuo administracinio sprendimo leisti jį statyti dienos. Iš pradžių Komisijos pasiūlytas vienerių metų atskaitinis laikotarpis (nuo 2002 m. sausio 1 d. iki gruodžio 31 d.) kai kurių valstybių narių prašymu buvo prailgintas iki trejų metų, kad sutaptų su DVP 2000–2006 m. laikotarpiui pradžia. Be to, ne ilgesnio kaip trejų metų atskaitinio laikotarpio nuo sprendimo suteikti administracinį leidimą statyti laivą iki naujo žvejybos laivo įtraukimo į laivyną datos nustatymas atitinka, kaip pastebi Komisija, įprastą tokio laivo statybos trukmę.

110 Atsižvelgiant į pirmiau išdėstytus argumentus, ginčijamo reglamento 6 straipsnyje numatyta išimtis negali būti laikoma neobjektyvia. Atvirkščiai, ji grindžiama objektyviais kriterijais ir yra visiškai pateisinama būtinybe apsaugoti prieš įsigaliojant Reglamentui Nr. 2371/2002 išduotus leidimus statyti žvejybos laivus turinčių asmenų teisėtus lūkesčius.

111 Ispanijos Karalystės argumentai nepaneigia šios išvados. Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, kad Ispanijos Karalystės raštu pateiktose pastabose nurodytus su šiuo ieškinio pagrindu susijusius argumentus sunku suprasti ir kad panašu į tai, jog Ispanijos Karalystė pakartoja nepagrįstus teiginius, nurodytus pagrindžiant antrąjį ieškinio pagrindą. Tiksliau tariant, savo raštu pateiktose pastabose Ispanijos Karalystė tvirtino, kad ginčijamas reglamentas leido atsižvelgti į pašalinimus, atliktus laikotarpiu nuo 2000 m. sausio 1 d. iki 2002 m. gruodžio 31 d., nors šio laikotarpio pradžia turėjusi būti 1997 metai. Šiuo atžvilgiu pirmiausia reikia konstatuoti, kad ginčijamas reglamentas leidžia atsižvelgti į minėtu laikotarpiu

atliktus pašalinimus, tik jei remiantis šiais pašalinimais buvo suteikti atitinkami administraciniai leidimai statyti ir jei 2003 m. sausio 1 d. šie laivai dar nebuvo įtraukti į žvejybos laivyną.

112 Kita vertus, atskaitinio laikotarpio prailginimas iki 1997 m. būtų veiksmingas tik tuo atveju, jei ir ginčijamo reglamento 6 straipsnis numatytų šešerių, o ne trejų metų laikotarpį nuo leidimo suteikimo ir laivo įtraukimo. Toks laivo statybos laikotarpis iš pirmo žvilgsnio atrodo pernelyg ilgas ir neatitinka įprastos tokio laivo statybos trukmės. Be to, savo raštu pateiktose pastabose Ispanijos Karalystė visiškai nenagrinėjo žvejybos laivo statymo trukmės klausimo, taigi – nenurodė priežasčių, dėl kurių reikėtų nustatyti ilgesnį statybos laikotarpį.

113 Teismo posėdyje Ispanijos Karalystė nurodė, kad penkerių metų statybos laikotarpis Ispanijai yra būtinas, nes, viena vertus, dar iki Reglamento Nr. 2371/2002 įsigaliojimo taikyti Ispanijos teisės aktai leidimą statyti laivą turintiems asmenims numato penkerių metų laikotarpį naujam laivui pastatyti bei įtraukti jį į Ispanijos žvejybos laivyną ir, kita vertus, daug prašymų leisti statyti tokius laivus esant ribotam laivų statyklų kiekiui šioje valstybėje lemia tai, kad vidutinė tokio tipo laivo statybos trukmė iš tikrųjų yra penkeri metai.

114 Komisija atsakė, kad iš valstybių narių, kurios prašė prailginti iš pradžių pasiūlytą statybos laikotarpį, ji negavo jokių objektyvių ir tikslių įrodymų, leidžiančių nustatyti, kiek tiksliai reikėtų prailginti šį laikotarpį. Tokiomis aplinkybėmis Komisija, atsižvelgdama į savo ekspertų vertinimus, priėjo prie išvados, kad trejų metų laikotarpio pakanka pastatyti tokio tipo laivą.

115 Ispanijos Karalystė užginčijo šiuos teiginius nurodydama, kad komiteto posėdžių, vykusių iki ginčijamo reglamento priėmimo, metu jos delegacija išreiškė savo nuomonę šiuo klausimu. Iš tiesų iš komiteto 2003 m. liepos 16 d. posėdžio protokolo matyti, jog posėdyje Ispanija iš tikrųjų nurodė, kad Komisijos pasiūlyta laikotarpio trukmė yra pernelyg trumpa ir kad šio laikotarpio pradžia turi būti nukelta į 1998 metus. Tačiau, kaip teigia Komisija, ir dėl to jai niekas neprieštaravo, tuo metu Ispanijos Karalystė nenurodė nei teismo posėdyje pateiktų, nei kitų šią poziciją pagrindžiančių motyvų.

116 Tokiomis aplinkybėmis Pirmosios instancijos teismas mano, kad Ispanijos Karalystės argumentai, pirmą kartą nurodyti teismo posėdyje, yra pateikti pavėluotai ir todėl – nepriimtini. Bet kuriuo atveju šie argumentai negali paneigti ginčijamo reglamento 6 straipsnyje nustatyto trejų metų laikotarpio pagrįstumo bei objektyvumo ir patvirtinti, kad šio laikotarpio trukmė yra Komisijos padarytos akivaizdžios vertinimo klaidos pasekmė. Iš tiesų, nors Komisija privalėjo nustatyti atitinkamo laikotarpio trukmę vadovaudamasi objektyviais kriterijais, ji visiškai neprivalėjo pritarti visiems šiuo klausimu valstybių narių pateiktiems pasiūlymams, o tai, beje, buvo neįmanoma dėl įvairių šios srities nacionalinės teisės aktų skirtumų.

117 Galiausiai dėl atskaitinių lygių padidinimų, kuriuos Komisija numatė kitoms valstybėms narėms, bet ne Ispanijai, reikia konstatuoti, kad jie negali patvirtinti neobjektyvaus ir diskriminuojančio Komisijos vertinimo. Faktiškai, kadangi 2003 m. sausio 1 d. žvejybos laivyno pajėgumas, kaip tvirtina pati Ispanija, buvo mažesnis už jos atskaitinį lygį, šio lygio padidinimas jai nebūtų suteikęs jokios naudos ir dėl to yra nesvarbus, nes, kaip buvo nurodyta nagrinėjant antrąjį ieškinio pagrindą (žr., be kita ko, 69–76 punktus), Reglamente Nr. 2371/2002 įtvirtinta įtraukimų ir pasitraukimų kompensavimo sistema reikalauja, kad valstybės narės žvejybos laivyno pajėgumas neviršytų jo 2003 m. sausio 1 d. lygio.

118 Iš visų išdėstytų argumentų išplaukia, kad šį ieškinio pagrindą bei visą ieškinį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

119 Pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Komisija to reikalavo ir Ispanijos Karalystė pralaimėjo bylą, ji turi padengti bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (penktoji kolegija)

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. Priteisti iš Ispanijos Karalystės bylinėjimosi išlaidas.

Vilaras Dehousse Šváby

Paskelbta 2007 m. gegužės 3 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Kancleris Pirmininkas

E. Coulon M. Vilaras